

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT 10 »

L'unió dels republicans

En contra lo que propaguem nosaltres amb la paraula i amb els fets, en Marcell Domingo ha publicat un notable article a *La Publicidad* per a demostrar que'l desastre republicà en les passades eleccions es deu mes aviat en la convivència dels republicans amb l'enemic que a la manca d'unió.

Es clar que si tot l'esforç que'ls republicans han realitzat per a lluitar uns en contra dels altres, l'havessin invertat en enderrocar el règim, hi hauria república a Espanya fa molts anys.

Convenim, doncs, amb el senyor Domingo, que's necessaria una renovació. ¿Empró que mellor renovació que l'unir-nos conforme a principis i a procediments, en lloc de sumir-nos, com sempre, per a vanitats, personalismes i per concupiscencies?

Unió o activitat, diu el senyor Domingo. Nosaltres, si be estem conformes amb el fons del seu article, no hi podem estar amb la forma. El senyor Domingo vol l'activitat per a la unió. Nosaltres volem la unió per a l'activitat.

Es dir: volem que'ls republicans formin una massa compacta, ferma, per a fer tots junts obra d'enderrocament.

Després de les eleccions, encara

Qui sab si la nostra acció política és infeconda perquè lo que's simple detall, la elecció, es converteix en obra preferent. L'ús del sufragi és una manifestació democràtica de la voluntat del ciutadà, però no és, ni pot ésser mai tota l'acció.

S'aprofita el període electoral per a formular censures i elogis, per a sostenir principis i condemnar idees oposades, empró qui sab si es desenrotlla massa activitat en breu espai de temps i caiem després en el quietisme.

Resulta que per excés d'acció esdevé una reacció profunda.

I aixó hem d'evitar-ho. Els partits democràtics no han d'esperar-ho tot de la lluita legal. Ha d'ésser aquesta l'aperitiu per a més forts i més substanciosos plats.

Els interessos creats, les bonificacions que dona el poder, la mansuetut d'uns i la

ignorància dels altres, críen un coeficient de resignats, de brutalitzats, de conformistes que se sotmeten al qui mana.

En contra d'ells i qui'ls abona; en contra els quins falsejen el cens i falsifiquen les eleccions, la blanca papereta electoral no serveix.

Hem de preparar una acció més constant i més contínua, sempre i en totes les ocasions. Els partits la desenrotllen per sos principis, però l'han de realitzar amb els seus fets.

Aixó és lo que deu seguir al període electoral. De lo contrari, és ben inútil l'agitació i el sacrifici.

Ens sembla que s'olvida massa l'acció que segueix al vot. Una mica de realitat no hi sobra mai en la fantasia i en les il·lusions electorals.

IDEOLOGIES

EL PODER DE L'ATAVISME

Hem dividit els homes en categories; els hi hem dit que hi ha d'haver pobres i rics, quefes i soldats, dogmàtics i lliurepensadors, ateus i deistes, compatriotes i estrangers, explotats i explotadors; i després considerant que una societat que tan injustament reparteix els drets i els deures dels homes, necessita irremissiblement de la imposició i de la força per a subsistir, considerem que no és possible la formació d'un règim que, per la seva justícia, garantitzi a tot el món la llibertat més absoluta, encara que la faci tan indispensable, com indispensable és avui l'autoritat per amparar i defensar el privilegi i la injustícia.

¡Oh poder de l'atavisme!

¿Conspiren els clericals contra el clericalisme; els demòcrates contra la democràcia; els republicans contra la república; els socialistes contra el socialisme; els anarquistes contra l'anarquia? De sentit comú és de creure que no. I volém que l'home conspiri contra la llibertat de la seva vida, contra d'ell mateix!

Hem donat als homes afroses condicions socials; en elles uns pateixen mentres d'altres frueixen tots els ben-estars; manen aquests mentres aquells obeeixen, i perquè tots conspirem contra un règim polític o social que'ns roba la llibertat i ens roba la vida, hem de creure que sempre serà necessaria una força i un càstic que'ns detingui i ens ompli de paura.

La idea és vella, malgrat la sustentin cervells joves, i és reaccionaria, malgrat els quins la defensin es tinguin per radicals. La llibertat no pot ésser defensada amb argument de curial; la llibertat és una, i si l'acompanyem de condicions, no serà llibertat, ni respondrà a un criteri consensuat i noble.

LUDOVIC PETRUS.

Un pas endavant

Com si hagués sigut una gegantina onada després de la mar, ofegant sota seu tot quan al relaxar-se cubria, així caigué també damunt l'orgull reaccionari una onada de republicanisme, ofegant sa impudícia i falsetat.

Son curtes les expresions per explicar el goig que'ns aclapara, la ressonant victòria obtinguda, i l'enardiment dels nostres cors, que's preparen per altres lluites.

Aquella fortalesa passada ha reaparegut i novament s'ha arraigat dintre nostre, com aquells temps de glòria per el republicanisme espanyol. Ja tornem a sentir-nos entusiasmats i animosos per a emprendre les més grans batalles contra l'encanallament existent; ja volem tornar a ésser aquells ciutadans conscients que no reparen en sacrificis per defensar la causa, la causa santa de la Llibertat.

I si ahir teníem qui ens alentava i ens senyalava el camí a seguir, avui ensenyats, ja compremem el fi pel que estem obligats a lluitar, i ens obliguem a pagar els desvels que, per a lliurar-nos de la opressió i per a poguer instruir-nos, passaren aquells braus republicans ja morts.

Tornem a sentir vibrar a l'impuls de les paraules confortadores del nostre diputat, en tota sa intensitat, l'accessible fortalesa de l'ideal i volem gaudir d'ell com a sers humans regenerats.

Ja no hi ha barreres que s'interposin a nostra voluntat, a la nostra lliure expressió, i oposarem a les injustícies del poder central, la noocràcia i ens escudarem amb ella, perquè ella ofegarà totes les seves perfidies i calumnies deixant-nos lliure el camí de la reivindicació ciutadana.

Si ells pretenen implantar les lleis aburguesades, nosaltres alçarem el nostre crit en pro de la causa proletària i la nostra veu serà més potent perquè serà més humana, perquè s'ha fet capaç de lo que pot, perquè tindrà la fortalesa d'ànim necessaria per purificar l'embrutiment que volen encomanar a l'esperit, per tornar a caure en l'aregall i tornar-nos a alimentar del fang corruptor i ens debiliti fins a l'extrem de no tenir consciència dels nostres actes. Però aixó no ho logran, nosaltres permanixerem intactes per sobre de tot i si avui estem animats per una victòria, demà, si perdessim, tindriem la conformació de que estan mancats ells,

verdaders depravats, i el convenciment de que tart o d'hora, ens hem d'imposar nosaltres, i continuariem batallant.

Per aixó no logran els seus intents, aquests sers afeminats, que si a ells els ha alimentat l'egoisme desmesurat i els ha embrutit, perquè és obscé, a nosaltres ens purifica l'ideal immaculat i ens inspira l'ansia de redimir, com nou Espartac, a aquest poble esclau de la política xorca. I aixó ens farà viurer perfectes i purs per tenir, quan l'ocasió és presentí, la fortalesa i decisió d'implantar la República i acabar d'una vegada amb aquest règimen abjecte i corromput.

R.

Immoralitat flamenquista

En venir l'estiu, és cosa sabuda que en les aglomeracions ciutadanes s'hi manifesten tota mena de malalties infeccioses que per tal de combatre-les i evitar-les, s'hi apliquen tota mena de mitjans i s'adopten les majors mesures de caràcter higiènic i científic. Si bé aquells mitjans i mesures no assoleixen, en molts casos, l'èxit que fóra de desitjar, no per aixó deixa d'ésser gran, immens, el bé que reporten a la col·lectivitat, puix aminoren, sempre, les malvestats que, de no éssers previsors, en aquells pobles, o ciutats, ocasionarien. En venir les èpoques de calor, se presenta, també—sobre tot a Barcelona i extenent-se per algun altre indret de Catalunya—una infecció de caràcter moral que ataca de dret a la vida, senyals inesborrables i xacres de difícil curació. Es, aquesta infecció a que em refereix i contra la qual res hi poden les prescripcions higièniques, la infecció morbosa del flamenquisme.

Com de tothom ja és sabut, existeixen, a Barcelona, tres places de braus que a hores d'ara ja han obert les seves portes. Es en aquestes places on la gentada atapaïda, respirant halenades de sang ferotge i sentint farum de bestia, s'exalta, crida i esvalota per tal de demostrar que són aquells que hi concorren homes que rebutgen tota manifestació d'exquisida sensibilitat i es dediquen a la contemplació d'un espectacle de sang i de fortitud (?). Què se'ls en dona a aquella gent del magnès espectacles, amarats de bellesa i de bon gust, a qual contemplació els pobles, per assolir, conservar i augmentar el llur perfeccionament, s'haurien de dedicar? No tenen cap noció estètica, no en saben res de les virtuts socials dels pobles. Per aixó s'abandonen a l'estragament violent del propi esperit...

Els *herois* d'un moment, els *herois* que consagra i admira aquella munió d'homes que a la plaça de braus es congrega, no els aimem pas nosaltres. I no els aimem, perquè l'*heroicitat* llur la considerem digna dels pobles febles, i nosaltres, que breguem per Catalunya, volem que la nostra terra sigui un poble fort, on els homes gaudixin d'una bella sanitat tant en l'ordre corporal com

espiritual. Volem destruir els gèrmens emmetzinadors de la nostra vida nacional, i és per aixó que talment com, per atendre a la salut pública, se practiquen tota mena de mesures higièniques que ens lliuren, en bona part, de les malalties que fan presa en el nostre cós, volem veure com el nostre esperit col·lectiu rebutja completament la immoralitat flamenquista que lesiona greument l'ànima del homes que amb inconsciència s'hi entreguen.

F. VIÑAS I MAYOLA.

Sabadell.

Un país que muere

España apenas agita sus miembros en los estertores de una lenta agonía.

Ni siente, ni vé, ni oye. Nada es capaz de hacer vibrar sus lácios nervios. Ya no hay hombres que se levanten airados ante las ineptitudes que forzosamente padecemos. El pueblo calló cuando debia de levantar la voz y echar lo instituido, este pueblo ni tan solo cerró los puños en señal de rebeldía cuando el desastre colonial, consintiendo vergonzosamente su expoliación resultado de una política sostenedora de asquerosas corruptelas administrativas y que con sobradísima razón nos lo han echado en cara los extranjeros y los hombres de las que habian sido posesiones españolas.

Ni el color de la vergüenza matizó la epidermis de los gobernantes ni el pueblo se le enrojeció el rostro de ira y es que aquí la sangre ya no tiene color, la anemia moral nos tiene vencidos, amilanados, ni sombra somos de lo que debiéramos ser.

Después del aniquilamiento producido por largas guerras intestinas producidas para ocupar el trono los pretendientes venidos en mal hora al mundo, en vez de reconstituir la nación y colocarla al nivel que le corresponde en el progreso de los pueblos, se han detenido sus iniciativas y sofocado sus intentos de dar un paso a la civilización.

Los malandrines que han dirigido los destinos de la nación han caminado de equívoco en equívoco sin mostrar una inteligencia sagaz para llevar al Estado a una verdadera prosperidad.

Se quiso ahogar la rebelión de las colonias por la fuerza sin poner remedio a los males que la originaban. El orgullo de dominio y quizá más acertado, el temor de que se cerrara el comedero y la gavilla a los que querian comer y enriquecerse a costa de aquellas posesiones, fué el principal motivo de que la madre (?) patria hiciera oídos de mercader a las justas peticiones de los coloniales que con justa razón mostraban su descontento y los gobiernos de España en vez de atenderlos, sin medir lo que hacia ensangrentaba la tierra mostrándose déspotas, soberbios y de razón vacía.

España era una mala madre.

El pueblo que hizo renacer Pelayo empezó su decadencia cuando el fanatismo, el cadalso, el quemadero, la inquisición, el absolutismo y como consecuencia de todo esto la ominosa esclavitud y la más estulta ignorancia le tenían preso en sus aceradas redes. Torquemada, hombre funestísimo que enriqueció la iglesia con la anexión de bienes de los desgraciados judíos que diciéndoles enemigos de la fé cristiana los expoliaba y les cerraba la boca mandándoles al quemadero. A ese hombre se debe el principio de nuestra decadencia en la producción acrecentando nuestra mojigatería. La

falsedad: la hipocresía tomo carta de naturaleza. No era preciso ser bueno, bastaba con parecerlo, no era necesario ser sabio sino creyente o cuando menos ser bastante astuto para asemejarlo. Así España ha estado regida durante larguissimos años imperando el monaquismo y la bellaquería y apesar de las revoluciones del pasado siglo aun nuestra patria se halla presa entre las garras de fanáticos, de hipócritas, de pillos y de tontos.

Se sospecha y casi se afirma que en España se aprovisionan los sumergibles alemanes y mientras que los Gobiernos acogen entre nosotros las tropas huidas del Camerón, los submarinos torpedean el "Isidoro" el "Vigo" y el "Santanderino". En tanto estos sumergibles pululan por nuestros mares como un intento de bloqueo. Ni nos creen con arrestos para sostener nuestra neutralidad!

No es nada extraño esto despues de las declaraciones del ministro de marina.

España es un país que muere. Creemos en el bíblico Cristo del Gólgota y pasa desapercibido ante nuestros ojos el Cristo eterno, el oprimido, el esclavizado, el mártir, el redentor y las madres que vierten lágrimas por el dolor de sus hijos y las esposas por sus esposos. De estos Cristos que viven entre nosotros y que son de una realidad tangible apenas los percibimos y sin embargo olvidándolos, vemos pasar cantando salmodías curas con capas pluviales bordadas con oro, casi todos rollizos, con vientre, satisfechos de ser representantes de su Dios. Vemos la gente que se descubre y se postra de inojos ante lo aparatoso de la procesión y de la efigie del Cristo que no conocen. Ante otras procesiones hay que descubrirse e inclinar la rodilla, ante las victimas del trabajo, ante los héroes que se han sacrificado por la libertad, mártires que han sido de redención por amor a los humanos. Ante tanto dolor y tantas lágrimas descubramonos respetuosamente y doblamos la rodilla para levantarnos con toda convicción para ser los apóstoles de los ungidos por el dolor y laborar para su emancipación.

Olvidamos a esos como si no existieran. Todo el truto de su doloroso trabajo parece perdido u olvidado. No se forman hombres conscientes, se labran esclavos. No se educa, no se instruye y por eso el pueblo español es como es y sostiene lo que sostiene.

En lugar de escuelas plazas de toros, en vez de levantar un templo de magnánima grandiosidad a la Ciencia se construye un templo a un Dios simbólico nacido en la prehistoria del hombre.

Vivimos fuera de la época presente.

Callamos ante el descarado y criminal insulto del que tendemos la mano.

No hay remedio.

España es un país que muere.

EMILIO TARRIDA.

L'impost d'inquilinat

L'Arcaldia d'aquesta ciutat, fent complir l'acort prés en una de les passades sessions del Muncipí sobre els que estaven en descobert en l'arbitri d'inquilinat, ha fet públic el següent anunci oficial que copiém d'un confrare local:

"Al establecerse el impuesto de inquilinato como otro de los sustitutivos del de Consumos, calculóse cuanto podía rendir y al efecto, determinóse, por

la Superioridad, la escala de imposición, así como señalaron las exenciones.

Este Ayuntamiento, vióse precisado, en la necesidad de cubrir sus presupuestos, a adoptar dicho impuesto, aplicando a tal fin los preceptos de la Ley, así como los del Reglamento dictado para la ejecución de la misma. Al vecindario cumple como derecho y deber de ciudadanía, contribuir a las cargas Municipales, dentro de la legalidad y su falta de pago, constituye no solo una infracción de aquellos principios, sino que ocasionando un déficit proporcional en el presupuesto, produce nuevas cargas en el mismo, en perjuicio general de los Contribuyentes y también en los servicios Municipales.

La mayoría de los Contribuyentes ha hecho honor al cumplimiento de su deber; más como a esta Alcaldía, ejecutora de los acuerdos Municipales y de las Leyes en la esfera de su competencia, le incumbe hacer efectivos de todos los vecinos, los impuestos consignados en el Presupuesto Municipal, conciliando la severidad de la Ley con las facilidades al Contribuyente, ha creído oportuno proponer y el Ayuntamiento ha acordado, la concesión de una moratoria, para que todos los que tengan cuotas atrasadas del impuesto de inquilinato, las puedan satisfacer sin recargo alguno, hasta el 15 de Mayo próximo, recogiendo, al efecto, los recibos en la Oficina de Arbitrios, durante todos los días hábiles, en las horas de costumbre; entendiéndose que esta concesión tiene carácter definitivo, y que inmediatamente de terminarse, se procederá a la aplicación de los procedimientos que autoriza la Ley, contra los morosos.

Sabadell 22 de Abril de 1916.—El Alcalde, A. Camps.

Nosaltres no creiem en la eficàcia d'aquesta mida, que pel sol fet d'anar en contra dels ciutadans de Sabadell la considerem arbitrària. A més, si no s'ha pagat a les bones, menys se pagarà adoptant mides extremes, i si existeixen tans morosos com el pendrer semblant acort fa suposar, és que el poble, el poble que sempre paga, ha pres l'exemple dels que, blasonant d'un *acendrat amor* a Sabadell, no han pagat ni un rebut d'aquest arbitri.

Hem de fer constar, novament, que la minoria republicana de l'Ajuntament votà en contra del dictàmen en la sessió que s'aprova.

L'acció de la Joventut

La Joventut Federal de la nostra entitat ha organitzat unes sessions culturals que tindran lloc el divendres de cada setmana, en les quals se llegiran i comentaran diferents obres, dedicant una vetllada per a cada autor.

Aquestes sessions tindran un caràcter íntim i seran públiques.

La primera tindrà lloc el prop-venent divendres dia 7 de Maig, a les nou de la nit, en el saló de Comissions de nostre Casal, essent dedicada a En Pi i Arsuaga, amb les seves «Baladas» del llibre «Preludios de la Lucha».

Notes i comentaris

El crit de sempre

Els desheretats aixequem novament un crit de justícia per a que arribi a les esferes governamentals i pugui somoure les entranyes dels governants insòlits.

Ja que va a començar-se un nou període de Corts, i estan ja pròximes a inaugurar-se, que s'escolti la veritat que proclama sempre alt el poble: que se'l socorreixi en ses misèries, que li donguin treball i que li respectin la seva representació en aquella Cambra. ¿De què li haurien servit, doncs, els desvels i els treballs que fins ara ha portat a cap perquè se'l respectés si han de resultar xorcs? Perquè fins ara s'ha mostrat débil, se l'ha vexat i desoït; i la sobirania ciutadana només ha sigut una paraula de complacència, posada en llavis dels prohoms polítics que governen, en que s'ha intentat calmar la set de justícia que ofegava al ciutadà ferit en sa dignitat, per a calmar l'excitació creada en la massa social per els atropells comesos.

Més si hem perdut personalitats que'ns representin en el Congrés, no hem perdut força. Molt al contrari, estem persuadits, més que mai, de la nostra potència, estem enardits per l'afany de fer complir lo que fins ara ni sisquera havia volgut escoltar-se. I si no escolteu i no calmeu el defici de ben estar d'aquest poble, potser serà l'hora de que és redressi i aixafi tota aquesta munió de farsants que'ns desgovernen.

Retall

Del periodíc «España» que's publica a Madrid, copiem lo següent d'un article que titula «Derrotados y triunfantes»:

«SALAS ANTON.—Como Pablo Iglesias és el patriarca vivo del socialismo español, Salas Anton es el del cooperatismo de nuestro país. Con el mismo entusiasmo que aquel gran espíritu, Fernando Garrido, ha predicado los principios de los humildes Exploradores de la Rochdale. Como el leader socialista, ha sabido crear organismos tras organismos, ha federado unas cooperativas con otras realizando una gran labor en Cataluña y en Baleares. Dramáticas circunstancias quizá, le alejaron de nuestra España y le condujeron a Londres, donde siguió trabajando en pro de su tierra.

Es un elemento fuerte, sano, representante de una tendencia desconocida en nuestro Parlamento. Es hombre austero y realista, capaz de comprender los problemas de la vida económica y de presentar soluciones viables. No es un orador mas, es hombre serio.»

La Joventut Federalista

Aquesta Joventut en reunió celebrada a l'efecte, nomenà nova Junta, que's constituí després de la següent manera:

President, Jaume Ninet; Vis-president, Josep Serra; Secretari, Ramon Comas; Tresorer, Daniel Girbau; Comptador, Domingo Bosch; Vocals, Ramon Planas i Ramon Jové.

Telegrama

El digne diputat per aquest districte, senyor Salas Anton, ha rebut el següent telegrama:

«Presidente Consejo de ministros a Salas Anton.—Barcelona.

Gobierno ha acordado dar toda clase facilidades pago sulfato, lamentándose no poder disminuir precio por oponerse leyes contabilidad.»

El pas dels "morts"

En Emili Junoy, el vell lluitador republicà, ha fet declaracions monàrquiques i s'ha passat als filisteus. A nosaltres no'ns sorpren gens la nova, doncs ja fa temps que la preveiem. No'ns sorpren ni ens dol per lo mateix que ja la teníem descomptada.

El senyor Junoy ha sigut sincer al dir que estava desenganyat de la República. Ho creiem molt bé. El simpàtic vell te el cor agotat, mort per els ideals. Està acabat. No creu en res i se'n va amb els quins res creuen.

Podríem dir moltes coses al senyor Junoy, empró no val la pena. Altrement, te a son favor el fet de que no vol consentir a la República amors que no coven en la seva ànima.

L'acta de Sabadell

La «Gaceta» de Madrid corresponent al dia 26 passat, senyalava per a la vista davant el Tribunal Suprem de varies actes protestades, entre elles la de Sabadell, per avui dissabte.

Els privilegis d'en Germà

Per una casualitat ens hem adonat de que, mentres en tots els cartells anunciadors hi havia el segell corresponent al dret de fixació, en uns cartells anunciadors de l'any que fabrica en Germà, hi faltava el citat segell.

¿Que té algun privilegi sobre aixó, aquest senyor regidor?

El reformisme desfet

En les eleccions de senadors que tigueren lloc diumenge passat, el reformisme quedà desfet.

Els que creyen amb un avenç dintre la

política monàrquica amb aquest nou ideal haurán tingut un desengany: el definidor del reformisme, l'Azcarate, el derrotaren els mateixos que aplaudiren la seva traïdoria.

Es la paga del pujar les escales del Palau d'Orient.

Sessió de l'Ajuntament

Dijous passat celebrá sessió de segona convocatòria el nostre Municipi.

S'aprová l'acta de la anterior.

S'aprová també l'ordre del dia, i després de fer el senyor Fusté una pregunta d'escàs interès, s'aixecá la sessió seguidament.

Noves

—Demá passat, dilluns, la Federació Obrera celebrarà la data del primer de Maig amb una vetllada que tindrà lloc en el teatre Cervantes, i a benefici de les escoles que sosté aquesta entitat.

S'estrenarà un quadre dramàtic del jove Joan Costa, titulat "Els pobres teixidors", els alumnes de la seva escola llegiran treballs i farán parlaments els seus respectius mestres, i se projectaran algunes pel·lícules. Se rifaran també llibres de la Escola Moderna.

—Per el pròxim diumenge dia 30 del corrent, el "Grop Ciclista Sabadell" (en organització), té projectada una atractiva excursió al Tibidabo, baix el següent itinerari:

Sortida a les sis en punt del matí d'enfront al Pirineus Bar, vers a Rubí, Sant Cugat, Rabassada i cim del Tibidabo, a on es podrà visitar el Museu de Guerra, el ferrocarril aeri, i altres notables atraccions allí existents.

El retorn es farà per les mateixes carreteres. Cal emportar-se'n esmorsar.

—Es casi segur que'l dia 10 del mes entrant apareixerà en nostra ciutat un periòdic orgue de la Federació Obrera.

—Per el partit de foot-ball que demá jugarán a Sentmanat els primers *teams* "Sabadell" i "University" amb motiu de celebrar aquell poble veí la seva Festa Major, ha regalat una artística Copa el diputat a Corts senyor Salas Antón.

—Demá diumenge, dia 30 d'Abril, tindrà lloc en la espaiosa sala de ball del Círcol Republicà Federal, un esplèndid ball de tarde, quin programa anirà a càrrec de la reputada "Banda Vallesana".

—Ha visitat nostra redacció el primer número del portaveu dels autonomistes de Arenys de Mar "República".

Establim el canvi.

—El concert que ha de donar l'Orquesta Sinfónica de Barcelona en el Teatre Camps de Recreu, tindrà lloc el dia 4 de Maig amb un programa força interessant, figurant-hi composicions de Wagner, Mozart, Beethoven, Borodine, Granados y Lamotte de Grignon. Promet ésser un veritable aconeixement.

—La Comissió Gestora "Pro-famílies dels nàufracs del trasatlàntic Príncep d'Astúries" ens ha enviat una nota amb lo recautat fins el dia 22 del corrent mes, quin producte es dels festivals fins aquella fetxa celebrats, siguent en total 2.613'26 pessetes.

Oportunament es donará compte detallat del producte líquit, pagat sgastos.

Kiosc de Canaletes

Cervesa **E. Petry,**

S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa **F. PANÉ**

Se serveix a domicili

Rambla, 198

Latorre, 2

Sabateria TOUS

Es la casa que ven el calçat més elegant i més ben confeccionat a preus reduïts

Companyia Comercial Alcoholera, S. A.

Anís ARLEQUIN
'PICAROL'

Especialitat en Misteles, Moscatells
i Licors de totes classes

Dipositari: **Josep Fitó** (a) Mistos

Sant Pere, 31 • Teléfon 660 • Sabadell